

IK HEB HET BERICHT ONTCIJFERD MET BEHULP VAN HET MEDAILLON!

In de les.

Ik heb vandaag geen zin om op te letten. Ik kijk weer naar het papier waar ik vanmorgen het bericht op geschreven heb:

GA VANDAAG HET HOOFD VAN BETTY BINNEN
VOOR ELF OVER EEN.

Daar staat toch wat ik denk dat er staat? Dat ik het hoofd van Betty moet binnendringen? En ik ken maar één Betty. De tuthola. Dat kan toch niet. Ze is zo dom. Wat heeft Betty in haar hoofd dat mij zou kunnen interesseren? Vijf dagen zonder bericht van de anderen en nu willen ze dat ik Betty's hoofd binnenga? Ik begrijp er niets van.

Het bewijst dat ze bij mij op school zitten. Hoe zouden ze anders weten dat ik straks met haar heb afgesproken? Sterker nog, ik weet zeker dat ten minste een van hen bij mij in de klas zit en het heeft doorverteld.

Het verhaal over de voltooid verleden tijd gaat volledig langs me heen.

Dat ik uitgerekend in het hoofd van Betty moet zien te komen! Maar ik zal het doen. Ik heb het zelfs al georganiseerd. Met als excuus dat we ons werkstuk moeten maken, heb ik een plek gevonden waar niemand ons kan zien. Want het zou zo'n afgang zijn als iemand ons stoort terwijl ik in haar gedachtehuisje ben en ons ziet terwijl we elkaars handen vasthouden en elkaar in de ogen kijken. Misschien denken ze wel dat we een romantisch momentje hebben of dat we zielsverwanten zijn, of wat dan ook... Dat ontbrak er nog maar aan, dat iemand denkt dat ik Betty graag mag. Dat nooit.

Ik kijk de klas rond op zoek naar Betty.

Ik zie haar, ze zit in een schoolbank in de derde rij onder tafel naar haar mobieltje te kijken. Ik kokhals al bij het idee dat ik die vreselijke geur weer moet opsnuiven als ik dichterbij haar kom. Zij is de enige van mijn leeftijd die ik ken, die elke dag parfum opdoet. Gadver!

De les is voorbij. Ik loop naar haar toe. Ik ruik het al.

'Hallo, Lia.'

'Hallo, Betty.'

We gaan naar de bibliotheek op de tweede verdieping, die om deze tijd altijd leeg is. Ik wil die lui van de broederschap van alles vragen. Eigenlijk heb ik de afgelopen vijf dagen nergens anders aan gedacht. De ontdekking dat er meer deuropeners zijn dan ik, roept heel veel vragen bij me op en biedt allerlei nieuwe mogelijkheden. De eerste vraag is: Hoe is het mogelijk dat ik ze nooit eerder ben tegengekomen? De deuropeners, bedoel ik.

Ik houd mijn adem in, dit trek ik niet.

We gaan de bibliotheek binnen. Het ergste is dat ik, als ik weer uit haar hoofd ben, nog moet blijven om samen ons huiswerk te doen. We gaan zitten, ik pak haar handen en, voordat ik nog maar een woord gezegd heb...

Zoeffff.

KAUWGUMROZE

Dat kan toch niet waar zijn!

Betty's deur is roze, en dan niet zachtroze, maar knalroze, zoals kauwgum met aardbeiensmaak. Ik dacht het eigenlijk al. Die deur is net zo truttig en nep als zij.

Ik begrijp alleen niet waarom de leden van de broederschap me hiernaartoe hebben gestuurd.

Alles ruikt naar haar, naar dat damesparfum.

Voordat ik verderga, moet ik nog iets vertellen: toen ik bij de deur van Betty aankwam, droeg ik, zoals gewoonlijk, mijn inbrekerspak, maar nu met mijn nieuwe horloge. Ha, ik ben dus niet gek. Alles wat er in de fabriek gebeurde was echt.

Ik probeer mijn adem in te houden.

'Lia?'

Zwaan en Slang staan plotseling naast me. Ik schrik me rot!

Maar je moet degene in wiens hoofd je wilt binnengaan toch aanraken? Ik snap het niet, want ik weet zeker dat ze er niet bij waren in de bibliotheek.

Misschien zijn ze me wel gevolgd, of misschien is er nog een andere manier om gedachtehuisjes binnen te gaan...

'Onthoud dat je maar een uur hebt om in Betty's hoofd te komen en het geheim te vinden dat ze daar verborgen houdt.'

Geen 'Hallo, hoe gaat het met je?', geen 'Sorry dat we vijf dagen niks van ons hebben laten horen'. Uiteraard is het Zwaan die praat.

'Wacht even, wacht even,' zeg ik. 'Zou ik misschien mogen weten

wat ik hier doe? En waarom ik het hoofd moet binnengaan van de klasgenoot die ik het minste mag?’

Zwaan kijkt naar Slang met een blik waar bijna medelijden uit spreekt. Tenminste, daar lijkt het wel op.

Ik kijk op mijn horloge. De tijd vliegt en de geur is onverdraaglijk.

‘Lia, ik moet je vragen om ons te vertrouwen. Om verder te kunnen leren moet je het gedachtehuisje van Betty binnengaan. We moeten nu opschieten. Als we weer buiten zijn, zal ik je vragen beantwoorden.’

‘Beloof je dat?’

‘Ik beloof het. Maar één ding nog: wees voorzichtig. Deze proef is zwaarder dan de vorige. Niets is wat het lijkt, Lia. Dat is het geheim. Begrijp je? Als je ergens over twijfelt, denk er dan aan: niets is wat het lijkt. Kijk niet naar wat er is, maar naar wat er niet is.’

Ik kan me niet voorstellen dat het huisje van Betty erg gevaarlijk is, maar wat weet ik ervan? Ik ben nerveus en mijn handen zijn klam, om nog maar te zwijgen van de buikpijn die ik heb.

Ik neem in gedachten nog even mijn lijstjes door voordat ik probeer de deur open te doen.

Slang heeft haar vuisten gebald, alsof ze zich moet inhouden. Ik loop langs haar. Vooruit dan maar.

Kijk niet naar wat zwart is, maar naar wat er tussenin ligt.

